

ת"פ 58771/08/21 - מדינת ישראל נגד נתנאל מזרחי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 58771-08-21 מדינת ישראל נ' מזרחי(עציר) 3 מאי 2022

בפני כב' השופט בני שגיא, סגן נשיא

מדינת ישראל

המאשימה:

על-ידי ב"כ עו"ד צחי הבדלי

נגד

נתנאל מזרחי

הנאשם:

על-ידי ב"כ עו"ד מוטי אזולאי

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**), כליאת שווא לפי סעיף 377 לחוק העונשין, שיבוש מהלכי משפט (שתי עבירות) לפי סעיף 244 לחוק העונשין והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק.

במסגרת הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים, תוקן כתב האישום באופן שיפורט להלן, אולם הצדדים לא גיבשו הסכמה לעניין העונש, ובהקשר זה טען כל צד על-פי מיטב שיקול דעתו. הנאשם הופנה לשרות המבחן לקבלת תסקיר עובר לשלב הטיעונים לעונש.

עובדות כתב האישום המתוקן

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, עובר לאירועים המתוארים מטה, ביום 17.8.21, הוצא לנאשם צו הרחקה מהעיר בני ברק למשך 15 ימים. באותו היום, בשעה 19:05, הגיעה המתלוננת אל קיוסק ברחוב אבוחצירא פינת הירקון בני ברק, שם ניתנים שירותי מפעל הפיס, וביקשה לבדוק טופס פיס שברשותה. עובד הקיוסק בדק את טופס ההגרלה והודיע לה כי זכתה ב-5,005 ₪ שניתנו לה על אתר במזומן. המתלוננת נתנה לעובד הקיוסק 100 ₪ כתשר והכניסה את היתרה אל תוך ארנקה כך שהיו בתוכו 5,555 ₪ סך הכל.

הנאשם, אשר שהה באותה עת בקיוסק והבחין בכספי הזכייה, גמר בליבו ליטול אותם מהמתלוננת. לשם כך ארב לה מחוץ לקיוסק ועקב אחריה כשיצאה לכיוון ביתה בשעה 19:10 לערך. בדרכה לביתה, הבחינה המתלוננת בנאשם ושאלה אותו אם הוא עוקב אחריה. בתגובה לכך, תפס הנאשם את הארנק ומשך אותו בחוזקה כך שהמתלוננת נפלה ארצה ונגררה על הרצפה. כתוצאה ממעשי הנאשם נחבלה המתלוננת בגופה ובידיה כך שנגרם לה שטף דם בכתף ימין, שבר בגליל דסטלי של האמה ביד שמאל ושברים בגלילים האמצעיים של האמה והקמיצה

עמוד 1

ביד ימין. בעקבות השברים נזקקה המתלוננת לקיבועים באצבעותיה.

לאחר שהנאשם נטל את הארנק מהמתלוננת, נמלט אל בנין מגורים ברחוב אבוחצירה 21 בבני ברק שם נתקל במהלך המנוסה ב-א.ה, שעמד בחדר המדרגות. בהמשך לכך, נכנס הנאשם ללא רשות אל דירת המגורים של מ.ה ו-א.ה, שם נכחו מ.ה, שני ילדיה ושלושה ילדים של השכנים. הנאשם נטל את מפתחות הדירה ונעל שלא כדין את הנוכחים. חרף בקשותיה החוזרות של מ.ה מהנאשם לעזוב את הדירה, הנאשם הותיר אותה ואת הילדים כלואים בדירה שלא כדין.

משהגיעו כוחות המשטרה לדירה ועמדו לפרוץ אליה, עלה הנאשם לגג הבנין דרך מרפסת הדירה ואיים לקפוץ מהגג. במקביל לכך, ותוך איומים כי ישם קץ לחייו, זרק הנאשם מגג הבנין מסמכים שגנב מהמתלוננת במטרה להעלים ראיות וכן זרק את מפתחות הדירה.

טרם תפיסתו, בשלב שאינו ידוע במדויק, תחב הנאשם בתחתוניו ₪ 4,500 מכספי הזכייה ששדד מהמתלוננת. לאחר מעצרו, בשעה 23:14, בתחנת המשטרה בבני ברק, ביקש הנאשם להשתמש בשירותים. בעודו נמצא בתא השירותים, הוציא הנאשם את כספי הזכייה שתחב לתחתוניו והחביא אותם בתא השירותים במטרה להכשיל חקירה פלילית והליך שיפוטי.

על-פי האמור בכתב האישום, במעשיו המתוארים לעיל, שדד הנאשם את המתלוננת בנסיבות מחמירות בכך שגנב ₪ 5,555 ובשעת מעשה השתמש באלימות ופצע אותה; חבל במתלוננת ילידת 1953 חבלות חמורות בכך שגרר אותה בכוח על הרצפה וגרם לה לשברים ושטפי דם; כלא שלא כדין את מ.ה והילדים בדירה; שיבש מהלכי משפט בכך שזרק ראיות מהגג והחביאם בשירותי תחנת המשטרה במטרה להכשיל חקירה פלילית והליך שיפוטי; והפר הוראה חוקית בכך ששהה בעיר בני ברק בניגוד להחלטת קצין משטרה מוסמך.

תסקיר שירות המבחן

3. על-פי האמור בתסקיר שירות המבחן, מדובר בנאשם בן 22, רווק, אשר טרם מעצרו התגורר בשכירות בעיר אילת ועבד כמוכר בתחנה של מפעל הפיס. הוריו של הנאשם גרושים ולו אחות אחת בת 19.5, ואחים למחצה הן מאביו והן מאמו. הנאשם גדל במשפחה שניהלה אורח חיים חרדי והוא בקשר קרוב עם כל בני משפחתו.

הנאשם סולק מבית הספר עת היה בכיתה ז' על רקע בעיות התנהגותיות, והחל לעשן סיגריות ולצרוך סמים ואלכוהול. במקביל, חזר בשאלה, בין היתר, על רקע עיסוק אובססיבי בשאלת זהותו המינית. בשלב זה, הוריו החליטו לעבור לעפולה בניסיון להרחיקו מהחברה עמה הסתובב. ואולם, מספר חודשים לפני סיום כיתה ח', התנהגותו של הנאשם הפכה אלימה והוא הגיע שתוי לבית הספר, שרף וילון, קילל והרים חפצים על תלמידים. במהלך תקופה זו אושפז הנאשם בכפייה במרכז לבריאות הנפש. לאחר תום ימי האשפוז הכפוי, הוריו שחררו אותו מבית החולים בניגוד להמלצת הרופאים. הנאשם חזר ללימודים אך בהמשך חש ברע, ושוב אושפז בכפייה. פעם נוספת שוחרר בניגוד להמלצת הרופאים, שב לבית הספר, ושוב, בעקבות התנהגותו הפרועה, אושפז. לאחר שחרורו, ובעקבות חוסר שיתוף פעולה, לא נטל את הטיפול התרופתי שניתן לו והוצע להכריז עליו כעל קטין נזקק. הנאשם אושפז בפעם הרביעית. בין האשפוזים הוא הפסיק על דעת עצמו את הטיפול התרופתי ולא הגיע למעקב. לאחר מכן נשלח למספר הסתכלויות פסיכיאטריות ואובחן כמתמודד עם הפרעה דו קוטבית.

שירות המבחן לנוער ניסה לא אחת לשלב את הנאשם במסגרות טיפוליות אך ללא הצלחה ולבסוף נדון הנאשם

לריצוי עונש מאסר לתקופה של 10 חודשים, כאשר ממאסר זה שוחרר בניכוי שליש ושולב על ידי הרשות לשיקום האסיר ב"בית ברחוב חיים" בחיפה. בשנת 2018, במסגרת מעצר קודם, נשלח להסתכלות בבית החולים שער מנשה שם נמצא אינו כשיר לעמוד לדין ועקב כך הוצא לו צו מרפאתי כפוי. בשנת 2020 הפסיק ליטול תרופות ושוב לצרוך סמים ואלכוהול עד למעצרו הנוכחי. במסגרת מעצרו הנוכחי, נשלח להסתכלות בבית החולים באברבנאל ונקבע כי הוא כשיר לעמוד לדין, ללא סיכון מיידי. בהסתכלות נוספת הומלץ על שהייה בתנאי פיקוח ומעקב פסיכיאטרי.

בתקופות בהן לא שהה הנאשם במעצר, עבד בתחום המכירות והטלמרקטינג. לאורך השנים התגורר בבית המשפחה בעפולה וכחודשיים לפני מעצרו הנוכחי עבר להתגורר באילת ועבד שם כמוכר בתחנה של מפעל הפיס. הנאשם שיתף כי התקשה להתנהל כלכלית, בשנים האחרונות צבר חובות להוצאה לפועל וצווי עיקול בהיקף של 44 אלף ₪ לחברות סלולר, למוסדות בנקאיים ולשירותים רפואיים. לדבריו, החל בהליך החזרים ונותר לו לשלם סך של 9,000 ₪.

בשיחה עם שירות המבחן, הנאשם חשף כי עבר מספר פגיעות מיניות בעברו, הראשונה במסגרת בית הספר היסודי; השנייה במסגרת מאסרו בכלא אופק; והשלישית בשנת 2018 במסגרת ארעית.

לנאשם שלוש הרשעות קודמות בגין עבירות שוד, איומים ואלימות, שכללו עונש מאסר בפועל, צו מבחן ושל"צ (שהופקע מאוחר יותר), וצו אשפוז. נוסף על תיק זה, עומדים ותלויים נגדו ארבעה כתבי אישום נוספים בגין עבירות איומים, גניבה, והונאה בכרטיסי חיוב.

בתסקיר צוין כי הנאשם לוקח אחריות קונקרטית על ביצוע העבירות, תוך הבעת אכפתיות מילולית חיצונית לקורבן העבירה. לדבריו, היה תחת השפעת סמים בעת ביצוע העבירה ובמהלך אפיזודה מאנית שתרמה להתנהגותו. עוד הוסיף, כי על רקע הרחקתו מהעיר בני ברק באותו היום, נלקחו ממנו הטלפון הנייד וכסף והוא היה חסר כל ובהינתן מצב דברים זה, ביצע את העבירות.

עוד נכתב בתסקיר, כי מדובר בנאשם בעל אישיות בלתי מגובשת, קשיי ויסות וקושי בדחיית סיפוקים. לנאשם נטייה לפעול באופן תוקפני ואלים במצבי קונפליקט ולו הבנה מוגבלת של מצבי חיים מורכבים. הוא מתקשה לראות את האחר ונעדר כלים מקדמים לפתרון בעיות באופן אדפטיבי. לאורך השנים פיתח הזדהות עם נורמות וערכים אנטי ממסדיים ומגיל צעיר התמכר לסמים, אלכוהול והימורים.

מילדותו המוקדמת נושא עמו הנאשם קשיי הסתגלות וחסך ראשוני בדמות הורית יציבה ומכוונת, אשר השפיעו על עיצוב דמותו ומאפייניו. הנאשם מתמודד מגיל צעיר עם הפרעות ובעיות התנהגות ואלימות, דימוי עצמי נמוך, שאלות זהות, תחושת רדיפה ומגע תדיר עם חברה שולית.

שירות המבחן צוין כי קיימת בעניינו רמת סיכון גבוהה מאד להישנות עבירות, בהינתן מאפייניו, מצבו, היעדר הרתעתו מפני סנקציות קודמות וקושי בניהול חיים עצמאיים לאורך זמן.

מבחינת גורמי הסיכון, התרשם שירות המבחן מרצונו של הנאשם לשינוי מצבו, מיכולתו לשתף בקורותיו ובעולמו הרגשי באופן פתוח, ומהבעת רצון לקבלת עזרה וטיפול בתחום ההתמכרויות והעבריינות.

להתרשמות שירות המבחן, מדובר בצעיר המתמודד עם מחלת נפש פעילה, אשר לאחר תקופה ארוכה של היעדר

מסגרת פיקוח פסיכיאטרית וללא נטילת תרופות, מתאר שיפור מסוים במצבו בהינתן טיפול פסיכיאטרי בתנאי מעצר, חרף הקשיים שמתאר הקשורים במעצרו ופגיעות שחווה. עוד צוין, כי קיימת נזקקות טיפולית ושיקומית גבוהה בתחומי ההתמכרות, העבריינות, כישורי חיים וייצוב מצבו הנפשי. להערכת שירות המבחן, אין חלופה מוסדית מחוץ לכתלי הכלא אשר תהווה גורם מרתיע עבור הנאשם כך שיש לטפל בנאשם במסגרת שב"ס.

לאור האמור, שירות המבחן המליץ לגזור על הנאשם ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל אשר תהווה סנקציה מחמירה ותאפשר קבלת טיפול בתנאי הפיקוח הנדרשים בעניינו - במידת האפשר בכלא מג"ן בשב"ס, אשר יתן מענה למצבו הפסיכיאטרי.

ראיות לעונש

4. **התביעה** הגישה גיליון הרשעותיו של הנאשם (תע/1), ממנו עולה כי מעורבותו בפלילים החלה בהיותו כבן 15 ולחובתו 3 הרשעות: הראשונה, משנת 2014, בעבירות של שוד מזוין ואיומים בגין נדון ל- 10 חודשי מאסר; השנייה, משנת 2017, בעבירות של החזקת סכין, איומים, התנהגות פרועה במקום ציבורי והיזק לרכוש, בגין נדון לצו של"צ, אשר הופקע בשנת 2018; והשלישית משנת 2018, בשני תיקים, בעבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי, איומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש והחזקת סכין, בגין נדון לצו אשפוז;

הצהרת נפגעת העבירה (תע/2) המפרטת את הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלוננת כתוצאה מהתקיפה ואת הקשיים הכרוכים בהתנהלות היומיומית כתוצאה מכך, וכן החרדות שמלוות אותה מאז.

הצהרת דיירי הבית אליו פרץ הנאשם (תע/3) ממנה עולה כי כל בני הבית מצויים מאז המקרה בחרדה קשה, סיוטים וטראומה, בעקבותיה נזקקו לטיפול רגשי - במיוחד הילדים שחווים גרסיה וחוששים להישאר לבד.

תמונות נפגעת העבירה (תע/4) המתעדות את החבלות, שטפי הדם והנזקים הפיזיים שנגרמו למתלוננת.

תעודת חדר מיון של הנאשם מבית החולים אברבנאל (תע/5), יום לאחר ביצוע העבירות, בה נקבע כי אין עילה לאשפוז פסיכיאטרי ולא נצפה סיכון מיידי בעת הבדיקה.

חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו של הנאשם מבית החולים אברבנאל (תע/6), ממנה עולה כי אין עדות למצב פסיכוטי, בוחן המציאות והשיפוט תקינים וקיימת תובנה למצבו הנפשי והמשפטי. בשעת המעשים המיוחסים לו היה מסוגל להבדיל בין טוב לרע והיה ביכולתו להבין את השלכות מעשיו. בחוות הדעת צוין, כי לאורך האשפוז בלטה התנהגות מסוכנת של הנאשם כלפי צוות המחלקה והמטופלים, הוא נכנס לעימותים עם הגורמים במקום, איים לפגוע פיזית בסובבים, תקף פיזית מטופל חסר ישע, ניסה להתייעץ עם הצוות איך לזייף מצב פסיכוטי ונתפסו ברשותו שלושה סכיני גילוח שאותם הסתיר.

5. **ההגנה** הגישה סיכום אשפוז מהמרכז לבריאות הנפש שער מנשה (תע/1) ממנה עולה כי בתחילת האשפוז ובחודשים הראשונים היה שרוי הנאשם במצב מני פסיכוטי. במהלך הטיפול מצבו השתפר ובעת כתיבת סיכום האשפוז צוין כי הוא מצוי בהפוגה יותר מחצי שנה, ללא סימנים לפסיכוזה, מאוזן רגשית ומשתף פעולה.

חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו של הנאשם מהמרכז לבריאות הנפש שער מנשה (תע/2) לפיה הנאשם חולה נפש, סובל מהפרעות נפשיות והתנהגותיות על רקע שימוש בסמים והפרעה אפקטיבית ביפולרית, כאשר בעת ביצוע המעשה היה באינטקסיקציה של סמים וגם אז גנב כי היה זקוק לכסף, אחראי למעשיו.

טיעוני הצדדים לעונש

6. **התובע**, עו"ד צחי הבדלי, ציין כי לשיטת התביעה מדובר באירוע אחד ועמד בטיעונו על כלל הנתונים הרלוונטיים לקביעת מתחם העונש ההולם.

נטען, כי מדובר במעשים חמורים אשר הסלימו עם התפתחות האירוע. לדבריו, לא מדובר במעשים שבוצעו מתוך טירוף הדעת. הנאשם פעל באופן מחושב וקר עת החליט לשדוד את כספי זכייתה של המתלוננת ולשם כך ביצע שורה של פעולות פליליות חמורות, והכל על מנת להגשים את מטרתו. הנאשם פעל מתוך מניע של בצע כסף ומצא הזדמנות לעשות רווח קל.

התובע התייחס לכל אותם הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, אשר כוונו כלפי אשה מבוגרת ובהמשך כנגד אשה צעירה וילדים קטנים בתוך "ביתם מבצרם" וציין כי מידת הפגיעה בהם גבוהה מאוד.

עוד טען בהרחבה על הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלוננת ולבני המשפחה אותם כלא בביתם, והפנה בהקשר זה לתמונות ולתצהירי נפגעי העבירה. וכך, בין היתר, נטען:

"הנאשם הפך אשה עצמאית, חיונית ומתפקדת לכזו שהפכה תלוית באחרים, וכך תישאר עד סוף ימיה. אשר לבני הזוג... הם תיארו מחזה מבהיל ולאחר מכן את השלכותיה הקשות על כל יושבי הבית. טראומה, פחדים, כל דפיקה בדלת מחזירה את הפחד, טיפולים רגשיים, הכוונה כיצד לטפל בילדים" (פרוטו' עמ' 16, ש' 24-34).

אשר לטענת ההגנה בדבר הקרבה לסייג נטען כי הנאשם לא צרך סמים בסמוך למועד ביצוע העבירה אלא מסר כי שתי משקה אנרגיה מסוג "אקסל" בלבד, היה מודע למעשיו ובחר לעשותם בשל הרווח הקל שבביצוע עבירת השוד. התובע ביסס דברים אלה על האמור במסמכים הרפואיים שהוגשו בעניינו של הנאשם (תע/5-תע/6), שם צוין כי הנאשם שיתף פעולה, לא היה במצב פסיכוטי, לא התקיימה כל עילה לאשפוז פסיכיאטרי, שיפוט ובוחן המציאות נמצאו תקינים, והנאשם ניסה להתייעץ עם הצוות כיצד לזייף מצב פסיכוטי. לטענת התביעה, המסקנה בסוף חוות הדעת הפסיכיאטרית אינה מתיישבת עם תנאי הסף של הקרבה לסייג.

לטענת התובע, מאחר שלא מדובר ב"שוד רגיל" אלא בשרשרת של פעולות פליליות עוקבות שכללו מספר קורבנות ועבירות - התביעה עתרה **למתחם ענישה שנע בין 6 ל-9 שנות מאסר**, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

אשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם, נטען כי לחובת הנאשם שלוש הרשעות קודמות בעבירות אלימות, הוא לא למד את הלקח, הוא אינו מורתע וממשיך לבצע עבירות גם מקום שבו המשפט האריכות לו מאסרים מותנים והכל לצורך השגת כסף מזומן בדרך קלה. מתסקיר שירות המבחן ניתן ללמוד כי רמת הסיכון להישנות ביצוע עבירות עתידיות גבוהה מאד וכי מומלץ להטיל על הנאשם ענישה מוחשית של מאסר בפועל כסנקציה מחמירה. התובע ציין לזכותו של הנאשם את הודאתו בהזדמנות הראשונה ואת החיסכון בעדות המתלוננת ובזמן הציבורי אך עתר למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם, כך שהעונש לא יפחת מ-**8 שנות מאסר**.

7. **הסנגור**, עו"ד מוטי אזולאי, טען כי במועד ביצוע העבירות, הנאשם לא נטל טיפול תרופתי וצרך סמים, ובהתאם לחוות דעת פסיכיאטרית שהוגשה על ידי ההגנה (נע/2), הנאשם היה במצב נפשי "מטורף, היפומאני, עם ביטחון עצמי מרומם, השתמש בטריפים, 3 מנות של אסיד".

נטען, כי בעת ביצוע העבירות היה ללא כסף וכשהבחין במתלוננת גמלה בליבו באופן ספונטני ההחלטה ליטול את תיקה וכתוצאה ממשרכת התיק היא נפלה ונחבלה. לאחר שזיהה כי רודפים אחריו, נכנס לדירת המגורים והבהיר לדיירי הבית כי הוא יהודי, רוצה כוס מים ולא מתכוון לפגוע בהם ויש לכך משמעות כי לא מדובר במי שבא במטרה להפחיד או להטיל אימה אלא רק כי ברח מהמטרה. גם כשעלה לגג - סיכן רק את עצמו והביע רצונו להתאבד ורק בזכות האינסטינקט המהיר של השוטר זה נמנע.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, נטען כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו עוד בתחנת המשטרה, הביע חרטה צער ואמפתיה לנפגעי העבירה, ואף ביקש מבא כוחו להתקשר אליהם ולהתנצל בשמו, חסך זמן ציבורי יקר וחסך את עדות המתלוננות. עוד נטען, כי הנאשם נתון כעת תחת מעקב פסיכיאטרי, נוטל טיפול תרופתי ומגלה רצון לשינוי באורחות חייו. הנאשם סובל מקשיים נפשיים ומבעיות משפחתיות עוד משחר ילדותו, ולטענתו קיים סיכוי טוב לשיקומו. הסנגור התייחס אף למצבם הרפואי המורכב של הורי הנאשם.

הסנגור ביקש ליתן משקל לתנאי המעצר הקשים בהם הנאשם היה נתון. על-פי הנטען, הנאשם נכבל מספר פעמים למיטתו, פעם אחת ל-35 שעות ובפעם אחרת במשך 29 שעות רצופות, הוכה על ידי מספר רב של אסירים, נדקר ואף נשברה לו שן קדמית. לדברי הסנגור, שהייה של אדם במצבו הנפשי בכלא קשה עבורו שבעתיים ביחס לכל אסיר "רגיל" אחר.

טענה נוספת שהעלה הסנגור נוגעת למצבו הנפשי בעת ביצוע העבירות וההיסטוריה הפסיכיאטרית שלו, אשר מהווים, לשיטתו, נתון מממן במידת אשמו של הנאשם ועולים כדי קרבה לסייג לאחריות פלילית. לביסוס הטיעון הפנה ב"כ הנאשם לאמור בחוות הדעת (נע/2).

לאור האמור, עתר הסנגור לקביעת **מתחם ענישה שנע בין 18 ל-48 חודשי מאסר ולמיקום הנאשם בשליש התחתון של המתחם** לו עתר.

8. הנאשם, בדברו האחרון לעונש, הביע צער על מעשיו, פירט אודות הקשר עם הוריו, התייחס למצבם הרפואי ולקשייו בהקשר זה, עמד על ילדותו המורכבת וברירתו לאלכוהול וסמים, וציין, בין היתר, את הדברים הבאים:

"אני לוקח אחריות ומבין את כל מה שעשיתי. זה משהו שלא יעשה. הלוואי ויכולתי להחזיר את הגלגל לאחור ושלא יעשה. רק המחשבה שאולי זו הייתה אמא שלי, זה לא נותן לי מנוח... אני לא הולך ביום יום שלי ודופק שודים... אני לא בן אדם כזה... הייתי בורח לסמים ולאלכוהול, פשוט חרא של תקופה שלא הצלחתי לצאת ממנה. חשוב לי להבהיר למתלוננת שלא יודע מה עבר לי בראש, לא יודע מה קרה שם, כן זוכר, לא זוכר... גם הילדות שלי לא הייתה מי יודע מה... הבקשה שלי שמישהו יושיט יד ויסייע ולא יעניש אותי. אני מקבל שמגיע לי עונש... אני מבקש שיקום בקהילה... אני באמת צריך עזרה" (פרוטו', עמ' 23, ש' 6-34).

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

9. כיון שאין מחלוקת בין הצדדים, הרי שיש לראות את כלל העבירות שביצע הנאשם כחלק מאירוע אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם.

10. בתי המשפט עמדו פעמים רבות על החומרה הטמונה בעבירת השוד והפגיעה של עבירה זו בערכים המוגנים שנועדו לשמור על תחושת הביטחון האישי של אזרחים, ובמיוחד החלשים שבהם כגון קשישים, על שלמות גופם, ועל זכות הקניין שלהם:

"חומרתה של עבירת השוד ברורה מאליה, קל וחומר כאשר קורבנות העבירה הם אזרחים מבוגרים, שלעיתים הם 'טרף קל' לביצוע עבירות שוד; אזרחים אלו זכאים לתחושת ביטחון ולידיעה כי מי שיתקוף אותם לא יחמוק מן העונש הראוי לו" (ע"פ 5209/17 אבו נסארה נ' מדינת ישראל, פס' 16 (25.1.2018)).

וראו גם ע"פ 5931/11 עבדולייב נ' מדינת ישראל (22.10.2013) (להלן - עניין עבדולייב):

"...בחברתנו קיימת תופעה מכוערת של פגיעה בחסרי ישע, כגון קשישים, בעלי מוגבלויות וכו', מתוך הנחה כי יהיו טרף קל, שלא יתנגד ולעיתים אף אינו יכול להשמיע קול, פשוטו כמשמעו. לפגיעות אלה צורות שונות, בין במעשי שוד, בין בהונאות מסוגים שונים וברמות תחכום משתנות. המשמעות של פגיעות אלה, במופעיהן השונים, היא פגיעה חזקה וקשה בביטחונם האישי של הקורבנות ושל קבוצות שלמות, החשות שאין להן עוד מקום מבטחים בו יוכלו להמשיך ולהתקיים בכבוד וללא חשש. המגמה בה נקט בית משפט זה היא מגמה מחמירה ביחס לעבירות מסוג זה, המבכרת את ההגנה על החיים והגוף של קבוצות אלה על פני נסיבות אישיות ומקלות של נאשמים... מגמה זו נכונה וראויה היא. בידינו חרב הענישה, אותה יש להניף במקרים המתאימים. קבוצות אלה של קורבנות אינן זוכות לתהודה ציבורית או לקול במרחב הציבורי באופן תדיר, ומגמת ענישה אחרת, עשויה לפגוע בתחושת הביטחון שלהן, ולעודד עבריינים פוטנציאליים להמשיך ולנצל קורבנות "קלים" מסוג זה" (פס' 18).

11. מדובר באירוע חמור המורכב ממספר "תתי-אירועים" שכל אחד מגלה חומרה יתרה בפני עצמו:

תחילה, תקף הנאשם את המתלוננת לשם נטילת כספה. חומרה יתרה יש לייחס לכך שהעבירה כוונה כלפי מתלוננת מבוגרת כבת 68; לוותה באלימות; בוצעה לאחר שהבחין כי זכתה בטופס הפיס והחליט לארוב לה מחוץ לקיוסק ולעקוב אחריה; והכל בזמן שהוא מפר צו הרחקה מהעיר בני ברק, אשר הוצא נגדו באותו יום ממש.

בהמשך, בעת הימלטותו, נכנס הנאשם ללא רשות אל דירת המגורים, שם כלא שלא כדין את מ.ה. ואת הילדים; ולאחר מכן עלה לגג הבניין וזרק משם מסמכים מתוך תיקה של המתלוננת במטרה להעלים ראיות, וכן זרק את מפתחות הדירה אותה נעל.

לבסוף, לאחר מעצרו, החביא הנאשם סך של ₪ 4,500 מכספי הזכייה ששדד מהמתלוננת בתא השירותים בתחנת המשטרה במטרה להכשיל חקירה פלילית ולשבש הליכי משפט.

מדובר במעשים מכוערים, קשים וראויים לכל גינוי והוקעה.

ראו בהקשר זה ע"פ 4177/06 מדינת ישראל נ' הויד, פס' 5 ((21.6.2006):

"העבירה בה הורשע המשיב חמורה היא גם בנסיבות בהן לא נעשה שימוש בנשק. היא מבטאת אי קבלה של תפישות היסוד של החברה באשר לכבוד שיש לנהוג בגופו של אדם ובזכותו על רכושו. היא מבטאת תפישה שלפיה כוח הזרוע הוא שמכתיב את ההתנהלות וגורמת לכך שהציבור מתנהל בתחושה של חוסר ביטחון אישי, בידיעה כי פורענות עשויה להתרגש עליו גם בהלכו לתומו ברחוב, מידו של מי אשר מבקש

לעשות רווח קל. אותם אזרחים תמימים זכאים ללכת ברחוב מוגנים מפני תוקף ואורב שאינו רואה לנגד עיניו אלא את עניינו שלו. בגזירת הדין בעבירה מסוג זה ראוי כי בית המשפט ייתן את הדעת, לצד נסיבותיו האישיות של הנידון והאפשרות לשקמו, גם לצורך לשלוח מסר ברור לפיו מי שנכון לבצע מעשים מעין אלה צפוי לעונש משמעותי שיבטא גם את פגיעתו הרעה בחברה, לצד שיקולי הענישה האחרים".

12. הנזקים שנגרמו למתלוננת בתת האירוע הראשון משמעותיים ביותר. המתלוננת ניזוקה פיזית באופן חמור, נגרמו לה חבלות של ממש, שברים בשתי ידיה ונזקים פיזיים שיישאר צמימות. לכך יש להוסיף את האימה שאחזה בה בסיטואציה זו, קל וחומר כאשר מדובר באשה מבוגרת, והדברים עולים בבירור מהתצהיר שהוגש בעניינה - אשר מלמד כי הפכה מאשה עצמאית ומתפקדת לתלותית וחרדתית. כמו כן יש ליתן את הדעת לנזק הפוטנציאלי שיכול היה להיגרם שכן האירוע יכול היה להסתיים בפציעות חמורות עוד יותר כגון חבלות ראש, התקף לב וכדומה; וכן לסכום הכסף המשמעותי שנשדד מהמתלוננת (₪ 5,555 במזומן וכן תיק יד שהכיל מסמכים וחפצים אישיים).

אשר לנזקים שנגרמו לבני המשפחה אותם כלא הנאשם בביתם - הגם שלא נגרמו נזקים פיזיים, הנזקים הנפשיים נלמדים מהתצהיר שהוגש בעניינם, ממנו עולה עוצמת החוויה הקשה, הבהלה והחרדה שאחזו באשה, בילדים ובבעל שנותר נעול מחוץ לדירה, חסר אונים מכך שאינו יכול להגן על אשתו וילדיו. השלכות האירוע מלוות את המעורבים עד היום כאשר כל דפיקה בדלת מחייה את הטראומה מחדש והם זקוקים לטיפול רגשי והכוונה כיצד לטפל בילדים. חששם כה גדול עד כי אלו סירבו לציין את שמם על גבי תצהיר נפגע העבירה.

13. בטרם אעבור לבחון את מדיניות הענישה הנוהגת, אתייחס לטענת הנאשם, לפיה מצבו הפסיכיאטרי מהווה נסיבה מקילה המקרבת אותו במידה מסוימת לסייג של העדר אחריות פלילית.

סעיף 34 לחוק העונשין קובע כי "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה, בשל מחלה שפגעה ברוחו או בשל ליקוי בכושרו השכלי, היה חסר יכולת של ממש - (1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או (2) להימנע מעשיית המעשה".

לטענת הסנגור, בחוות הדעת הפסיכיאטרית מיום 23.1.2022, שהוגשה מטעם ההגנה (נע/2), נקבע כי "הנ"ל חולה נפש במובן המשפטי של המילה, סובל מהפרעות נפשיות והתנהגותיות על רקע שימוש בסמים והפרעה אפקטיבית ביפולרית", ועל כן מתקיימת בעניינו של הנאשם קרבה לסייג לאחריות פלילית.

אין חולק כי הנאשם היה מוכר למערכת הפסיכיאטרית לאורך השנים, והוא אושפז במרכז בריאות הנפש מעת לעת. יחד עם זאת, "העילה לפטור מאחריות פלילית איננה אפוא היותו של מבצע המעשה חולה במחלת נפש, אלא אי־יכולתו של החולה לגבש בעטייה של מחלתו מחשבה פלילית, ובאין מחשבה פלילית לא מתבצעת עבירה. חולה במחלת נפש אחראי למעשיו ככל אדם, והוא לא יישא באחריות פלילית רק אם יניח תשתית ראייתית המעלה ספק סביר כי מחלת הנפש שבה הוא חולה שללה את יכולתו לגבש כוונה פלילית" (ע"פ 7761/95 אבו חמאד נ' מדינת ישראל, פס' 8 (13.7.1997)).

מהמסמכים הרפואיים שהוגשו בעניינו של הנאשם לא עולה כי הנאשם היה חסר יכולת להבין את אשר הוא עושה; או את הפסול שבמעשהו; או להימנע מעשיית המעשה; לבטח לא נלמד מהם כי היה נתון במצב פסיכוטי בזמן ביצוע העבירה או בסמוך לביצועה.

כפי שצינתי לעיל, בתעודת חדר המיון שניתנה יום לאחר ביצוע העבירות (18.8.2021) נקבע כי אין עדות לסימנים פסיכוטניים, הנאשם לא נמצא במצב אפקטיבי מג'ורי, בולטים קווים אישיותיים (התנהגות עבריינית), מסר שמצטער על מעשיו, הדגיש שאישה נחבלה כשהיא רצה אחריו, מבין שאסור לגנוב אך היה מצוי בקושי כלכלי ורצה לקבל כסף קל, שיפוט חברתי שמור, ואין עילה לאשפוז פסיכיאטרי (תע/5).

גם בחוות הדעת הפסיכיאטרית מיום 2.9.2021 (תע/6) צוין כי אין עדות למצב פסיכוטי או אפקטיבי, שלל מחשבות וכוונות אובדניות, בוחן המציאות והשיפוט תקינים, קיימת תובנה למצבו הנפשי והמשפטי. לא עלו עדויות כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום - בסמוך לביצוע העבירה הנדונה או במהלכה - לקה בהתקף פסיכוטי, או היה נתון תחת השפעה של מצב אפקטיבי. במועד המעשים המיוחסים לו היה מסוגל להבדיל בין טוב לרע ובין מותר לאסור והיה ביכולתו להבין את השלכות מעשיו.

יתרה מכך, גם חוות הדעת הפסיכיאטרית מטעם ההגנה תומכת במסקנה זו שעה שנקבע בה כי הנאשם "אחראי על מעשיו" (תע/2).

בהקשר זה ראיתי להתייחס לקביעה בחוות הדעת, שנערכה כחמישה חודשים לאחר מועד ביצוע העבירות (תע/2 מיום 23.1.2022), ולפיה "בעת ביצוע המעשה היה באינטוקסיקציה של סמים". התרשמתי, כי קביעה זו נסמכת ברובה על דבריו של הנאשם עצמו: "נשאל במה מואשם - מסרב לספק גרסה. בהמשך מוסיף 'הייתי צריך כסף'... לקראת המעשה היה 'מוטרף, היפומאני, עם ביטחון עצמי מרומם, השתמש בטריפים, 3 מנות של אסיד. שמע קולות, לא יודע איך לתאר אותם, מלמעלה, שאמרו דברים טובים ולא טובים'. 'קולות של שדים שאמרו דברים מפחידים'. אומר 'ראיתי כל מיני הזיות, דולפין, פילה על חומרים פסיכואקטיביים. חשבתי שמדברים עלי'. על פניו, נראה כי מדובר בגרסה שהועלתה לראשונה על ידי הנאשם מספר חודשים לאחר מועד ביצוע העבירות, וזו לא נטענה על ידו בסמוך למועד האירוע או בעת הבדיקות הקודמות שנערכו לו. יתרה מכך, התנהלות שאינה רציונאלית מהסוג שתואר על ידי הנאשם, פחות מתיישבת עם האופן בו פעל בתחנת המשטרה על מנת להסתיר מהשוטרים את שלל השוד.

לאור האמור, סבורני כי הנאשם לא הניח תשתית ראייתית מתאימה לפיה מחלת הנפש שבה הוא חולה שללה את יכולתו לגבש כוונה פלילית, ולא מצאתי כי יש בטענת הגנה זו כדי ללמד על קרבה לסייג, ובהתאמה - להשפיע על מתחם העונש ההולם. יחד עם זאת, אתחשב בנתוני המורכבים של הנאשם במסגרת קביעת עונשו בתוך המתחם, כפי שאפרט בהמשך.

14. אשר למדיניות הענישה הנוהגת בגין עבירה של שוד, הרי שקיימת קשת רחבה של מקרים הנבדלים זה מזה בנסיבותיהם ובמדרג חומרתם, ובהקשר זה מצאתי להפנות לפסקי הדין הבאים:

א. ע"פ 4777/17 פלוני נ' **מדינת ישראל** (10.1.2018) - המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת שוד בנסיבות מחמירות בכך שיחד עם אדם נוסף, תקפו בצוותא קשיש בן 83 שעשה דרכו לעבר סניף בנק במטרה להפקיד כסף. השניים התקדמו לכיוונו של המתלונן, תקפו אותו בצוותא, ובעודו שרוע על הרצפה נטלו מכיסו סך של ₪ 2,000 במזומן. לאחר מכן, המשיכו להכותו בכל חלקי גופו וחילשו בכיסי מכנסיו כסף מזומן נוסף. כתוצאה ממעשיהם נגרמו למתלונן פציעות וכאבים. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם שני בין 36 חודשי מאסר ל- 60 חודשי מאסר בפועל**, והשית על המערער **40 חודשי מאסר**, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, תוך שקבע כי העונש שנגזר על המערער אינו חורג

ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות אלימות, והוא אף מתון ונוטה לקולה.

הגם שבעניינו של פלוני דובר בשוד בצוותא, כאשר רכיב האלימות שהופעלה חמור יותר בעוצמתו מרכיב האלימות בעניינו; עדיין, החבלות הפיזיות והשברים שנגרמו מתלוננת בעניינו קשים וחמורים יותר, וסכום הכסף שנשדד משמעותי יותר. כמו כן, בעניינו בוצעו עבירות חמורות נוספות, שהן לבדן שוות תקופת מאסר משמעותית, ללא קשר לעבירת השוד. מכאן, שעניינו מצדיק באופן מובהק מתחם גבוהה יותר.

ב. ע"פ 5974/15 **אבקסיס נ' מדינת ישראל** (10.8.2016) - המערער הורשע על יסוד הודאתו (לקראת תום פרשת התביעה) בעבירת שוד בנסיבות מחמירות בכך שהגיע יחד עם אחר לסניף בנק הפועלים, הבחינו במתלוננת, ילידת 1948, עקבו אחריה עד שנכנסה לבניין, שם המתניה למעלית כשהיא אוחזת תיק יד ובו 1,000 ₪, 1,600 דולר ופלאפון נייד. המערער רץ לכיוון המתלוננת כשהוא חבוש בקסדה ועוטה לידיו כפפות, משך בכוח את תיקה על המתלוננת ונמלט מהמקום יחד עם האחר, שהמתין לו על קטנוע. כתוצאה מהמעשים, המתלוננת נפלה ונגרמו לה חבלות באגן שמאל. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם שנע בין 40 ל- 70 חודשי מאסר** והשית על המערער עונש של **45 חודשי מאסר**, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

לא צריכה להיות מחלוקת כי עניינו חמור יותר, בהינתן החבלות הקשות והשברים שנגרמו למתלוננת, העבירות הנוספות שבוצעו לאחר מכן, והנזקים הנפשיים שנגרמו לדיירים שנכלאו בדירתם.

ג. ע"פ 1233/15 **מאג'ד נ' מדינת ישראל** (19.1.2016) - המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת שוד בנסיבות מחמירות בכך שקשר קשר יחד עם אחר לשדוד נשים מבוגרות. המערער עקב אחר שתי נשים: המתלוננת, ילידת 1934, שענדה על צווארה שתי שרשראות זהב; וחברתה, ילידת 1943. בהגיען לרחוב הודיע המערער על כך לאחר. המערער תצפת מקצה הרחוב במטרה להתריע ככל שיגיע עובר אורח למקום בזמן ביצוע השוד. באותה עת, ניגש האחר אל הנשים, פנה אליהן בשאלת סרק ולפתע תלש בכוח את שתי שרשראות הזהב מצווארה של המתלוננת. לאחר המעשה נמלטו השניים יחדיו מהמקום וחילקו ביניהם את השלל הגנוב. למתלוננת נגרמה חבלה קלה בצוואר. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם שנע בין 24 ל- 50 חודשי מאסר** והשית על המערער עונש של **36 חודשי מאסר**, לצד עונשים נלווים. על האחר הושת עונש זהה. ערעור על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

הנימוקים המנויים לעיל יפים גם ביחס למקרה זה.

ד. ע"פ 1873/13 **בניטה נ' מדינת ישראל** (20.3.2014) - המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות והסתייעות ברכב לביצוע פשע בכך שהחליט, יחד עם אחר, לשדוד קשישה כבת 84 אשר משכה כ-5,000 ₪ מחשבון הבנק שלה. כשיצאה המתלוננת מסניף הבנק, עקב אחריה המערער וכשהיא נעצרה התקרב אליה מאחור ומשך בחוזקה את התיק שהיה תלוי על כתפה עד ששוחרר מאחיזתה והפיל אותה לרצפה. המערער ברח עם התיק לעבר הרכב בו חיכה לו האחר והשניים נמלטו מהמקום. בית המשפט המחוזי **השית על המערער 36 חודשי מאסר**, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

דומה כי גם בהשוואה למקרה דנן, עניינו חמור יותר נוכח הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלוננת; הנזקים הנפשיים שנגרמו לדיירים; ושרשרת העבירות הפליליות הנוספות שבוצעו על ידי הנאשם.

ה. ע"פ 1044/13 זידאן נ' מדינת ישראל (29.10.2013) - המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של שוד (לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין) ובעבירה של הפרת הוראה חוקית בכך שניגש אל המתלוננת, ילידת 1940, עת הלכה ברחוב, חטף את תיקה בכוח עד כי נקרעה רצועתו, ונמלט. בהמשך נטל המערער מן התיק כסף המוערך במאות בודדות של שקלים והשליך את התיק ויתרת תכולתו. מעשה זה בוצע על ידי המערער בעת שהיה עליו לשהות במעצר בית, בהתאם להוראות צו בית משפט. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 18 ל- 72 חודשי מאסר** והשית על הנאשם עונש של **48 חודשי מאסר**, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון. נקבע כי:

"בית המשפט המחוזי לא נקט בנאשם ביד מחמירה החורגת ממדיניות הענישה המקובלת, אף אם לא הקל עימו... נחה דעתי כי עונש המאסר בפועל לתקופה בת ארבע שנים, אשר הוטל על המערער, עולה בקנה אחד עם מידות הענישה הנהוגות במקרי שוד של קשישים ברחוב. ודוקו, אין בעובדה כי המתלוננת לא נחבלה ולא נזקקה לטיפול רפואי כדי לשנות מכך".

אין חולק כי עניינו של הנאשם שבפניי חמור בהרבה מזה של זידאן: בעניינו של זידאן המתלוננת לא נחבלה ולא נזקקה לטיפול רפואי; סכום הכסף שנשדד היה נמוך באופן משמעותי (380 ₪); ולא בוצעו העבירות הנוספות של כליאת השווא ושיבוש מהלכי משפט.

ו. ת"פ (חי') 15987-02-19 מדינת ישראל נ' בריק (23.5.2021) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות בכך שהבחין במתלונן, יליד 1942, הולך ברחוב כשהוא נושא על גופו תיק ובתוכו טלפון נייד, ארנק שהכיל כסף מזומן בסך 500 ₪ וכרטיסים שונים והחליט לשדוד אותו. הנאשם רץ לעבר המתלונן, וכשהיה מאחוריו ודחף אותו בעוצמה בגבו והפילו ארצה. אז, נטל הנאשם מתוך התיק את הטלפון והארנק ונמלט מהמקום. כתוצאה ממעשיו, נגרמו למתלונן שברים בידים ובצוואר ופריקה של הכתף. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם שנע בין 30 ל- 48 חודשי מאסר** והשית על הנאשם עונש של **36 חודשי מאסר**, לצד עונשים נלווים.

עניינו של בריק דומה לעניינו הן בעובדות והן בנזקים שנגרמו למתלונן. יחד עם זאת, בעניינו קיימת שרשרת עבירות פליליות נוספות שבוצעו על ידי הנאשם, שישי בהן כדי להצדיק קביעת מתחם גבוה יותר באופן משמעותי.

ז. ת"פ (מחוזי ת"א) 65368-07-19 מדינת ישראל נ' סקא (9.11.2020) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של שוד (לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין), בכך שהחליט לשדוד את המתלוננת, ילידת 1937, אשר הלכה ברחוב ונשאה בידה תיק אישי ובו טלפון נייד, מפתח, כרטיס אשראי וכסף מזומן. הנאשם רכב על אופניו בעקבות המתלוננת, התקרב אליה מבלי שתבחין בו, דחף אותה בכתפה ומשך ממנה את התיק. כתוצאה מהדחיפה, נפלה המתלוננת ארצה. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם שנע בין 24 ל- 60 חודשי מאסר** והשית על הנאשם **44 חודשי מאסר**, לצד עונשים נלווים.

עניינו חמור יותר מכל אותם הטעמים הרלוונטיים שפורטו לעיל.

סיכום - מתחם העונש ההולם

15. על יסוד כלל השיקולים שפורטו לעיל, ובשים לב לכך שמלבד עבירת השוד ביצע הנאשם גם עבירות של כליאת שווא, שיבוש מהלכי משפט (שתי עבירות) והפרת הוראה חוקית, ראיתי לקבוע מתחם עונש כולל **הנע**

בין 50 ל- 85 חודשי מאסר.

קביעת העונש בתוך המתחם

16. במסגרת קביעת העונש המתאים לנאשם, בחנתי הנסיבות הרלוונטיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה.

הודאה וחרטה - זקפתי לזכות הנאשם את הודאתו, לקיחת האחריות וחיסכון הזמן הציבורי והעדת המתלוננים. נתונים אלה מצדיקים התחשבות משמעותית בקביעת העונש המתאים.

נסיבות חיים ומצב נפשי - נסיבות חייו הקשות של הנאשם, לרבות מצבו הנפשי, קיבלו ביטוי בתסקיר שירות המבחן ובחוות הדעת הפסיכיאטריות שהוגשו בעניינו, מהם עלתה תמונה מורכבת וקשה. אני ער להשפעת מצבו הנפשי של הנאשם על בחירותיו והתנהלותו לאורך השנים. נוכח האמור, מצאתי כי יש בנתונים אלה כדי להצדיק הקלה מסוימת בעונש.

עבר פלילי - כאמור, לחובת הנאשם שלוש הרשעות קודמות, כאשר הראשונה שבהן, משנת 2014, בעבירה של שוד מזוין ואיומים - רלוונטית לעניינו, ובגינה ריצה הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל. הגם שלא מדובר על עבר פלילי מכביד, עדיין - ניכרת אסקלציה בהתנהגותו של הנאשם לאורך השנים, והעובדה כי המעשה הנוכחי בוצע בעיר בני ברק, שעה שבאותו יום ממש הוצא לנאשם צו הרחקה מהעיר למשך 15 ימים, מלמדת כי הנאשם לא מורתע מלהמשיך ולעבור עבירות נוספות ויש ליתן לנתון זה משקל לחומרה בקביעת העונש.

נסיבות נוספות - נתתי דעתי למצבם הרפואי המורכב של הורי הנאשם ולתנאי מעצרו, כפי שאלו נטענו על ידי סנגורו.

סוף דבר

17. על בסיס השיקולים שפורטו לעיל, ראיתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5.5 שנות מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו - 17.8.2021.

ב. 9 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה, אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירה בה הורשע או עבירת רכוש מסוג פשע או עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה, אלא אם יעבור תוך שנתיים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג עוון או עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון.

ד. פיצוי לד.יג, עדת תביעה 1, בסך 8,000 ₪ אשר ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים החל מיום 4.9.22 ועד לסיום התשלומים.

ה. בגין האירוע שהתרחש בדירת מ.ה - פיצוי לקורבנות העבירה בסך 20,000 ₪ אשר ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים החל מיום 4.9.22 ועד לסיום התשלומים. התביעה תודיע לבית המשפט על אופן החלוקה המבוקש ותינתן החלטה משלימה בעניין.

התביעה תדאג להודיע למתלוננים על זכאותם לפיצוי והצורך למסור פרטיהם למזכירות בית המשפט. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מלא.

ניתן צו כללי למוצגים לשקול דעת התביעה ו/או קצין משטרה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט' אייר תשפ"ב, 10 מאי 2022, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט
סגן נשיא